

faldet, idet den har medført tvivl og vanskeligheder i praksis.

Anvendelsen af kriminallovens § 80 har ikke givet anledning til problemer i grønlandsk retspraksis, men da der ikke synes at være særlig anledning til at opretholde den nævnte betingelse for Grønlands vedkommende, foreslås bestemmelsen affattet på samme måde som i straffeloven.

Til nr. 10.

Som påvist af Udvalget for Samfundsforskning er der fra alle sider i Grønland udtalt tilfredshed med principperne i kriminallovens foranstaltningssystem.

Det fremgår dog af udvalgets rapport, at foranstaltningerne tvangsarbejde og tvangsuddannelse ikke i tilstrækkelig grad har kunnet anvendes, når de retlige betingelser herfor er til stede, fordi der har vist sig betydelige vanskeligheder ved at fremskaffe egnede anbringelsessteder for de dømte. En af konsekvenserne heraf har været, at man i stedet i vidt omfang har idømt bøder.

Hvad angår forvaring har denne foranstaltning været fuldbyrdet i en institution, som forsøgsvis oprettedes til formålet i 1956. Det fremgår af samfundsforskningsudvalgets undersøgelser, at det ikke har været muligt at give denne institution det sikkerhedspræg, som er karakteristisk for forvaring i traditionel forstand, og det vil være forbundet med uforholdsmæssig store praktiske vanskeligheder i Grønland at etablere en egentlig forvaringsinstitution.

På denne baggrund synes der at være et behov for at foreslå lovens regler om foranstaltningerne tvangsarbejde, tvangsuddannelse og forvaring ændret. Imidlertid må der efter ministeriets opfattelse i et vist omfang være mulighed for ad administrativ vej at forbedre mulighederne for gennemførelse af de alvorligere foranstaltninger. Da man ikke finder, at der er anledning til at indføre forandringer i selve kriminallovens system, er de foreslåede ændringer i foranstaltningsreglerne forholdsvis beskeden. Forslagets bestemmelser er blandt andet affødt af de siden kriminallovens gennemførelse ved lov nr. 163 af 31. maj 1961 gennemførte ændringer i den danske straffelov. Det er navnlig de nye regler vedrørende betinget dom med udsat straffastsættelse, som er af interesse for spørgsmålet om indførelse af ændringer i kriminallovens foranstaltningssystem.

Allerede da kriminalloven blev gennemført i 1954, blev der givet udtryk for betænkelighed ved, at loven ikke indeholdt klart formulerede regler om betingede domme. Den væsentligste grund hertil

var, at man gennem kriminallovens foranstaltningssystem på de væsentligste punkter kunne opnå samme resultater som ved straffelovens betingede dom. Dette kommer navnlig til udtryk i bestemmelsen i kriminallovens § 92, hvorefter en idømt foranstaltning til enhver tid vil kunne ændres eller ophæves.

Straffelovens § 57 hjemler nu mulighed for i forbindelse med en betinget dom at fastsætte vilkår svarende til de i kriminallovens § 85, nr. 3-7, omhandlede foranstaltninger. Der er dog den forskel mellem reglerne i de to love, at visse af de i straffeloven opregnede vilkår i Grønland kun kan fastsættes i forbindelse med tilsyn, nemlig med hjemmel i kriminallovens § 99.

Under hensyn hertil foreslår man, at foranstaltningerne tvangsarbejde og tvangsuddannelse udgår af systemet, og at der i stedet for indsættes regler om, at retten som selvstændige foranstaltninger kan fastsætte særlige bestemmelser vedrørende arbejde og uddannelse på linje med de muligheder, der i øjeblikket består for ved dommen at træffe bestemmelse om opholdssted, lægelig behandling m. v. Endvidere foreslår man i kapitlet om „Andre indskrænkninger i handlefriheden“ indføjet regler om adgang for retten til at fastsætte indskrænkninger i domfældtes rådighed over indtægter og til at træffe bestemmelser om hans anvendelse af fritid og samkvem med bestemte personer.

Såfremt man udformer disse nye regler i overensstemmelse med bestemmelserne i straffelovens § 57, opnår man dels en større smidighed i foranstaltningssystemet, dels at komme et skridt nærmere mod retsenhed mellem Grønland og Danmark.

Yderligere foreslår man, at reglerne om forvaring ophæves og erstattes med bestemmelser om anbringelse i anstalt i tilfælde, hvor ingen anden foranstaltning findes egnet.

Om baggrunden herfor skal, udover hvad der ovenfor er anført, bemærkes, at de i Grønland de senere år stedfundne forandringer har medført, at der over for visse tilfælde af kriminalitet ikke i første række er trang til nogen egentlig behandling, men til simpelthen at have den pågældende lovovertræder under en mere effektiv kontrol, end det hidtil har været muligt. Man lægger den allerstørste vægt på, at ønskeligheden af større kontrol kun fører til frihedsindskrænkning, hvor ganske særlige grunde taler herfor.

Til nr. 11.

Ændringen er en følge af de ovenfor foreslåede ændringer i foranstaltningsreglerne.